

ΛΥΡΙΚΕΣ ΠΡΟΖΗΣ

ET IN ARCADIA EGO (*)

... Κι ανέβηκα ψηλά στην κορφή του βουνού κι αγνάντευα κά-
του τόν τόπο πού είναι τῆς γενιᾶς μου ἡ κοιτίδα. Κι ὡς ἔρρηχνε ὁ
ἥλιος ἀπάνου του σμαραγδένιο μαγνάδι, μοῦ θολώναν τὰ μάτια ἀπὸ
δάκρυα.

Κ' εἶδα πέρα, σ' ἓνα πράσινο φόντο, τὸ παλιό μας τὸ σπίτι. Σὰν
καράβι ν' ἀστράφτει στὸν ἥλιο. Μὰ τὰ ξάρτια χρυσά. Μὰ γυρτὴ κου-
παστὴ πρὸς τὸ κύμα. Καὶ σὰ νᾶταν τρανὸ παλληκάρι, νὰ βαστάει στὰ
χρόνια.

Κ' εἶδα κεῖ, πὺν παιγνίδιζε ὁ ἥλιος, τὸ παλιὸ κοιμητήρι. Τοὺς
θλιμμένους ἀπόμερους τάφους σὲ ξεφάντωσης ὥρα. Κ' ἓνα γύρω οἱ
ζωὲς πὺν εἶχαν σβήσει, ν' ἀνασαίνουν σὰν πρῶτα.

Κ' εἶδα μὲς στοὺς ἀπόμερους τάφους, τῶν προγόνων τὸ μνημα.
Τρισωραῖο νὰ λάμπει στὸν ἥλιο, — ἀκατάλυτη τάπια. Κι ὅσους εἶχε στὰ
σπλάχνα του κλείσει, νὰν τοὺς φέρνει ξινὰ στὴ ζωὴ, πολεμάρχων φου-
σάτο.

Κ' ἡ καρδιά μου χτύποῦσε. Κι ἀκόμη (ὅπως ἔρρηχνε ὁ ἥλιος τρι-
γύρω σμαραγδένιο μαγνάδι) μοῦ θολώναν τὰ μάτια ἀπὸ δάκρυα.

ΑΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗ

Σὲ κρατῶ μυστικὴ ἀπ' τὸν κόσμον, σὲ κρύβω ἀπ' τοῦ ἡλίου τὴ
θωριά.

Δὲ γράφω τραγούδι σὲ σένα, δὲν ὑφαίνω στὰ μαλλιά σου τριγύρω
πλοκάμι ἀπὸ κισσὸ κι ἀπὸ ρεῖκια.

Σὲ κρατῶ μονάχα γιὰ μένα.

Ἔτσι ἀπλή, ἀτραγούδιση, ἀστεφάνωτη, πρόσχαρη ὅμως πάντα, —
πηγὴ τῆς διψασμένης μου ζωῆς.

*) Ἀπὸ τὴ νέα συλλογὴ «Λουλούδια — Ἔρωτες — Ταξίδια», πὺν κυκλο-
φορεῖ αὐτὲς τὲς μέρες (Ἔκδοση βιβλιοπωλείου Ζηγάκη).

Γύρω σου ύφαινω, ἀράχνη ἀνυφάντρα, ἓνα δίχτυ τίς πυρωμένες μου ἀνασσιμές, καὶ σὲ κρύβω — σὲ κρύβω μακριὰ καὶ πέρα ἀπὸ τοῦ ζηλιάρη τοῦ κόσμου τὰ μάτια.

Μοῦ φτάνεις μονάχα γιὰ μένα.

Τὸ γέλιο σου, πρόσχαρο καθὼς κυλάει, βότσαλα, θαρρεῖς, καὶ κουφέττα πὺν τὰ παίζω στὴν ἀπαλάμη μου, γιὰ μένα γρικιέται σὰν ἡ καλύτερη νᾶναι μουσική, — τῆς ψυχῆς ἀπαλὸ ἓνα χαῖδεμα.

Καὶ τὰ μάτια σου, καθὼς βυθιοῦνται, βαθειά, ἐρευνητικὰ στὴν ὑπαρξή μου, σὰν κάτι νὰ μοῦ λένε γιὰ τίς Χορὲς πὺν περάσανε, σὰν κάτι νὰ μοῦ τραγουδᾶνε γιὰ τίς νέες Χαρὲς, πὺν μοῦ φέρνεις Ἑσὶ.

Ὅμως γιὰ τὸ κορμί σου, τὸ θεῖο, τὸ πλαστικό, μηδὲ λέξη χαράζω στὴν ἐπιτύμβια ἐτούτη πλάκα γιατί τότε θὰ σ' ἔδιναν στὸν κόσμον ἀτόφια καὶ δὲ θᾶσσονα πιά τὸ μυστικό μου τραγούδι Ἑσὶ, παρὰ ἓνας σκοπὸς παράταιρος μὲς στῶν ἄλλων τὰ χεῖλια, κ' ἴσως μιὰ σωριασμένη κολώνα μὲς στὰ τόσα τὰ ἐρείπια.

Σ' ΕΝΑΝ ΤΟΠΟ ΠΟΥ ΕΡΗΜΩΣΕ . . .

. . . Κ' ἐπέσανε τὰ ξερὰ φύλλα στὴ γῆ κ' ἐρημώθηκε ὁ τόπος. Τὰ βουνὰ τὰ σκέπασε ἡ καταχνιά κ' ἡ θολούρα καὶ κάπου ἀριὰ μόλις ἐθάμπιζε κάτι ἀπ' τ' οὐρανοῦ τὸ γαλάζιο.

Κ' ἐμείναμε μόνοι ἑμεῖς σ' ἓναν τόπο πὺν ἐρήμωσε. Μόνοι νὰ περάσουμε στὰ ξερόφυλλα ἐπάγω. Μόνοι ν' ἀγναντίψουμε τῶν βουνῶν τὴ θολούρα. Καὶ μόνοι νὰ κοιτάζουμε πέρα τ' οὐρανοῦ τὸ γαλάζιο.

Καὶ βροντοῦσε κατεπάγω μας ὁ προμηνετὴς κεραυνός. Καὶ τραγουδούσανε, σὰν ἐθάμπιζε κάπου, ἓνα πλῆθος πουλιά, σπίντοι καὶ φλώρια, κάτι τραγούδια παράταιρα, πὺν δὲν ἰδῆαιρες ἂν εἶτανε τόχα τῆς ζωῆς ξεφαντώματα ἢ τῆς ζωῆς μοιρολόγια.

Κ' εἴμαστε μόνοι ἑμεῖς σ' ἓναν τόπο πὺν ἐρήμωσε. Καὶ δὲ λέγαμε λέξη, μὴν ταράξουμε τῆς ἐρημιᾶς τὴ γαλήνη, καὶ δὲν ἀκούγαμε ἄλλο ἀπὸ τῶν φύλλων τὸ πέσιμο σὰν φυσοῦσε τ' ἀγέρι, ἀπ' τῶν πουλιῶν τὸ κελάιδισμα σὰν ἐθάμπιζε κάπου.

ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ